

ukinili sredstva. Urednika sva jih s številnimi posredovanji na različnih koncih leta 1997 uspela pridobiti nazaj, in to v več kot dvakrat višjem obsegu kot prej.

Kljub vsem omejitvam pa nama je uspelo več kot podvojiti obseg mednarodne izmenjave (od okrog 25 naslovov v letu 1994 do več kot 60 naslovov v letu 1997). Tuje publikacije so ostale v knjižnici Oddelka za etnologijo in kulturno antropologijo Filozofske fakultete, ki je takrat *Glasnik* in Knjižnico gostila s prostori in dostopom do infrastrukture. Mednarodno izmenjavo sva povečala zaradi rednega objavljanja jasnih tujih povzetkov znanstvenih besedil in prevodov najboljših člankov ter z objavami člankov tujih etnologov v angleščini, čeprav za to nismo dobili dodatnega denarja.

Urednika sva uspela *Glasnik* spraviti v tri tuje indeksirane baze (Anthropological Index, Ulrich's, Rim Abstracts) ter ga ohraniti tudi v francoski bazi etnološke periodike G.A.R.A.E. – HESIOD.

V času, ko sem bila odgovorna urednica, sem spoznala obzorja strokovnih zanimanj in zmožnosti ubesedovanja vsaj polovice članov Slovenskega etnološkega društva, ki je takrat štelo okrog 230 oseb. To je bila v strokovnem in človeškem smislu koristna izkušnja ter dobra popotnica za nadaljnje sodelovanje. Na žalost pa je bila v letu 1997 tedanja predsednica društva nenaklonjena najinemu delu, še zlasti po objavi ene od knjig v Knjižnici Glasnika SED v angleškem jeziku, čeprav je bila to prva društvena knjiga, ki

sta jo financirali dve ministrstvi in je društvu prinesla tudi dodaten zaslužek, saj so jo odkupile splošnoizobraževalne knjižnice. Nekateri med etnologi prej dobro vzpostavljeni strokovni in človeški komunikacijski kanali so se začeli zapirati, urednika pa tudi nisva mogla nič narediti proti precej razsipnemu upravljanju s takratnimi skromnimi namenski društvenimi sredstvi (na primer proti nakupu mobilnih telefonov za potrebe društva ali plačevanju pakiranja in odpošiljanja *Glasnika SED* po pošti študentom, medtem ko zaradi upoštevanja splošnih varčevalnih ukrepov uredniško delo ni bilo finančno nagrajeno, prevajalci povzetkov pa so se naposlušali razlogov za sramotno nizke honorarje) niti proti preoblikovanju uredniškega odbora in nenehnim neutemeljenim sumničanjem predsednice. Dobrovoljno prostovoljstvo je počasi splahnelo, zato nisva več želela in mogla biti odgovorna za redno izhajanje društvenih publikacij. S funkcije urednikov sva odstopila in delo predala naslednikom. Svoje poslanstvo urejanja povezovalno-aktualnih strokovnih publikacij in *Glasnika* kot tretje resne znanstveno relevantne etnološke publikacije v Sloveniji sva opravila zavzeto in z naivnim navdušenjem, z delom v drugih organih društva pa sva po svojih močeh pripomogla tudi k večji javni etnološki produkciji in prepoznavnosti.⁴

⁴ Napisano na podlagi kopij arhiva dopisov uredništva *Glasnika SED* in Knjižnice Glasnika SED z organi društva, financerji in nekaterimi avtorji prispevkov med letoma 1994 in 1998.

POMLAD V JESENI

Tanja Roženberger (glavna urednica *Glasnika SED* 1998–2003;
odgovorna urednica Mateja Habinc)

Uredništvo *Glasnika SED* je bilo zame velika izkušnja. Pobuda takratne predsednice društva dr. Duše Krnel Umek, da z Matejo Habinc prevzameva vajeti naše stanovske revije, je prišla na začetku moje strokovne poti. Torej v času, ko je navdušenje na vrhuncu, ko si poln strokovne vneme, ko so vsa razočaranja, pa tudi uspehi ob delu še pred teboj in ko dosegaš prve rezultate za strokovno rast. Pravzaprav bi lahko rekla, da je pobuda prišla ob pravem času. Spomnim se naslova prvega uvodnika z naslovom Pomlad v jeseni, saj sva začeli v jeseni in želeli takoj postaviti vse na novo. Nova grafična podoba, dodani vsebinski sklopi, tematske številke. Spomnim se včasih mukotrpnega dela pri računalničarju, prevažanja *Glasnikov* v prtljažniku avtomobila in iskanja

ustrezne pošte, ki sprejme takšne pošiljke. Spomnim se prvih strokovnih kritik in vseh tehničnih napak, ki so se nama izmuznile kljub natančnim pregledom ...

Glasnik SED je bil zato moj prvi veliki in odgovorni strokovni projekt, ob katerem sem se povezala s stroko in predvsem ogromno naučila. Ne le ob vsebinah, zapisanih v glasilu, ki si jih prebral večkrat zaporedoma, temveč tudi o načinu dela, o malih podrobnostih, ki te delajo dobrega in zanesljivega strokovnjaka, o natančnosti in doslednosti. Temu projektu so z leti sledili še drugi, a *Glasnik* in njegovo urednikovanje bo vedno zapisano na pomenljivem mestu.

* Tanja Roženberger, mag. etn. in kult. antr., dipl. soc., muz. svet., direktorica, Slovenski etnografski muzej, Metelkova 2, 1000 Ljubljana; tanja.rozenberger@etno-muzej.si.